

**ПРАВОВИЙ СТАТУС ОРГАНІВ ГАЛУЗЕВОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ,
ЯКІ ВІДПОВІДАЮТЬ ЗА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА
У СФЕРІ ВИЩОЇ ОСВІТИ**

Сергій Вікторович БОДНАР,

*кандидат юридичних наук, доцент
кафедри правознавства
ПВНЗ Вінницького фінансово-
економічного університету*

Забезпечення ефективної реалізації державно-приватного партнерства у сфері вищої освіти вимагає належного функціонування спеціально уповноважених суб'єктів у відповідній сфері. В системі останніх важливе та самостійне місце відводиться органам галузевої компетенції, які реалізують державну політику у відповідній галузі. Галузь — це поєднання об'єктів управління під керівництвом відповідного органу виконавчої влади за ознаками виробничої єдності незалежно від їх географічного розташування.

Органами галузевої компетенції є: міністерства, інші центральні органи виконавчої влади, що мають у своєму підпорядкуванні підприємства, установи, інші структури й тим самим керують певною галуззю (Міністерство оборони, Міністерство освіти і науки, Державний комітет України по водному господарству тощо), а також місцеві органи цих міністерств, інших центральних органів виконавчої влади [1, с. 74]. Міністерство є центральним органом виконавчої влади, який забезпечує формування та реалізує державну політику в одній чи декількох визначених Кабінетом Міністрів України сферах, проведення якої покладено на Кабінет Міністрів України Конституцією та законами України.

Основними завданнями міністерства як органу, що забезпечує формування та реалізує державну політику в одній чи декількох сферах, є:

- 1) забезпечення нормативно-правового регулювання;
- 2) визначення пріоритетних напрямів розвитку;
- 3) інформування та надання роз'яснень щодо здійснення державної політики;
- 4) узагальнення практики застосування законодавства, розроблення пропозицій щодо його вдосконалення та внесення в установленому порядку проектів законодавчих актів, актів Президента України, Кабінету Міністрів України на розгляд Президенту України та Кабінету Міністрів України;
- 4-1) забезпечення здійснення соціального діалогу на галузевому рівні;
- 5) здійснення інших завдань, визначених законами України [2].

У свою чергу центральні органи виконавчої влади утворюються для виконання окремих функцій з реалізації державної політики як служби, агентства, інспекції, комісії, бюро. Діяльність центральних органів виконавчої влади спрямовується та координується Кабінетом Міністрів України через відповідних міністрів згідно із законодавством. Основними завданнями центральних органів виконавчої влади є:

- 1) надання адміністративних послуг;
- 2) здійснення державного нагляду (контролю);
- 3) управління об'єктами державної власності;
- 4) внесення пропозицій щодо забезпечення формування державної політики на розгляд міністрів, які спрямовують та координують їх діяльність;

5) здійснення інших завдань, визначених законами України. Центральні органи виконавчої влади можуть здійснювати одне або кілька із наведених вище завдань.

У разі якщо більшість функцій центрального органу виконавчої влади складають функції:

а) з надання адміністративних послуг фізичним і юридичним особам, центральний орган виконавчої влади утворюється як служба;

б) з управління об'єктами державної власності, що належать до сфери його управління, центральний орган виконавчої влади утворюється як агентство;

в) контролюю-наглядові діяльності за дотриманням державними органами, органами місцевого самоврядування, їх посадовими особами, юридичними та фізичними особами актів законодавства, центральний орган виконавчої влади утворюється як інспекція [2].

Серед суб'єктів галузевої компетенції особливе місце займає Міністерство освіти і науки України (МОН), яке є головним органом у системі центральних органів виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну політику у сферах освіти і науки, наукової, науково-технічної діяльності, інноваційної діяльності в зазначених сферах, трансферу (передачі) технологій, а також забезпечує формування та реалізацію державної політики у сфері здійснення державного нагляду (контролю) за діяльністю закладів освіти, підприємств, установ та організацій, які надають послуги у сфері освіти або провадять іншу діяльність, пов'язану з наданням таких послуг, незалежно від їх підпорядкування і форми власності. МОН у межах своєї компетенції здійснює ряд повноважень у сфері освіти, зокрема забезпечує залучення громадян до участі в управлінні державними справами, ефективну взаємодію з інститутами громадянського суспільства, здійснення громадського контролю за діяльністю МОН, врахування громадської думки під час формування та реалізації державної політики у сферах, що належать до компетенції МОН. МОН у процесі виконання покладених на нього завдань взаємодіє в установленому порядку з іншими державними органами, допоміжними органами і службами, утвореними Президентом України, тимчасовими консультативними, дорадчими та іншими допоміжними органами, утвореними Кабінетом Міністрів України, органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, громадськими спілками, профспілками та організаціями роботодавців, відповідними

органами іноземних держав і міжнародних організацій, а також з підприємствами, установами та організаціями [3].

Здійснюючи свої завдання та функції, МОН активно сприяє розвитку державно-приватного партнерства, укладаючи меморандуми про співпрацю із підприємствами та організаціями, сприяючи таким чином об'єднанню державних та приватних зусиль для забезпечення високої якості професійної підготовки кадрів, залучення додаткових ресурсів для розвитку професійної освіти та її орієнтації на сучасні технічні й технологічні умови [4].

Отже, саме органи галузевої компетенції, до яких належать центральні органи виконавчої гілки влади, виконують найбільших обсяг роботи щодо забезпечення державно-приватного партнерства у сфері вищої освіти. Їх внесок у досліджуване забезпечення полягає у тому, що у більшості випадків і аналіз ефективності, і рішення про здійснення державного партнерства приймають органи виконавчої влади, що здійснюють управління певною галуззю суспільного життя. Крім того, ці ж органи центральної виконавчої влади можуть виступати й ініціатором досліджуваного співробітництва.

Список використаних джерел

1. Адміністративне право України: Підручник / Ю. П. Битяк, В. М. Гаращук, О. В. Дьяченко та ін.; За ред. Ю. П. Битяка. К.: Юрінком Інтер, 2007. 544 с.

2. Про центральні органи виконавчої влади: Закон України від 17.03.2011 р. № 3166-VI / URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3166-17#Text>

3. Про затвердження Положення про Міністерство освіти і науки України: Постанова КМУ від 16.10.2014 № 630. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/630-2014-%D0%BF#Text>

4. Державно-приватне партнерство / Міністерство освіти і науки України. URL: <https://mon.gov.ua/ua/osvita/profesijno-tehnicna-osvita/reforma-profesijnoyi-osviti/derzhavno-privatne-partnerstvo-ta-dualna-osvita/derzhavno-privatne-partnerstvo>